

Verkeerde hoogmoed.

`k Ben pas in Noord-Korea geweest
om zo'n gevangene te halen.
Die, omdat hij in zijn God gelooft
dit met zijn vrijheid moet betalen.

`k Wou heb eens laten zien
op welke wijze wij geloven.
Belijden dat wij christen zijn
en hulp verwachten van daarboven.

`k Wou hem eens vragen wat hij vindt
hoe wij als christen leven.
Hoe wij als mensen saam
ons christen zijn beleven.

Vol trots liet ik hem zien
Hoe wij ons immer laven.
Traditie, lauwheid, kort begrip
waar wij `t geloof aan staven.

De kleding en de waarden,
regels, ons zelf gesteld.
Niets mag er aan mankeren
het haar omhoog, de hoed, dat telt.

Een zee van oude schrijvers
moeten ten voorbeeld zijn.
Het pak in `t zwart, de rokken lang
`t gezicht in sombre lijn.

Met zwaar verheven stem
vertelde `k heb van kerken.
In soorten, maten, licht en zwaar
al onze goede werken.

Verbazend keek hij mij toen aan.
De tranen welden in zijn ogen.
"Ik mis Gods Woord" zei hij ontdaan
"alleen dat wijst naar boven".

Snel vroeg ik hem naar hun geschriften.
Hadden zij er ook zoveel.
Hun ja maar's, hun gekiften,
hun afgunst, roddels en krakeel.

Stil greep hij naar zijn kleding
En reikte mij iets aan.
Twee afgescheurde blaadjes
door `t lezen half vergaan.

Ze waren nat van tranen,
van zweet en vuiligheid,
Dit waren zijn geschriften,
Hierdoor werd hij verblijd.

Het was een deel van `t Evangelie
Wat Lukas ons verteld.
Dat Jezus was gekomen
en was terecht gesteld.

Een ieder mag geloven
Dat Hij is opgestaan.
Genomen in de Hemel,
ons al is voorgegaan.

Ik bracht hem terug naar het gevang.
Naar ziekte, vuiligheid en pijn.
Hier ontvangt hij Kracht van Boven.
Hier reeds met God te mogen zijn.

©Cor Visser